

РЕШЕНИЕ

№ 6602

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря ТИХОМИРА Й. ЦЕНОВА
като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110150725
по описа за 2023 година

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответниците Р. С. Ра – В. (в лично качество и като наследник на С. М. Р.) и Н. С. Ра (като наследник на С. М. Р.) въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес: с аб. №, като те не са изпълнили насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на услуга за дялово разпределение. Сочи, че съгласно приложимите общи условия, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 10.07.2016 г., купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща същата в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят, което ответниците не са сторили, поради което претендира от тях при условията на разделност сумите, както следва: 1 056,83 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.10.2020 г. до 30.04.2022 г., 94,08 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 19.04.2023 г., 61,84 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 11,92 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 19.04.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 04.05.2023 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 23669/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 17.05.2023 г., поправена с разпореждане от 15.09.2023 г., при следните квоти: по отношение на Р. С. Ра – В. (в лично качество и като наследник на С. М. Р.) – 3/4, а именно: 792,62 лв., представляваща цена на

топлинна енергия за периода от 01.10.2020 г. до 30.04.2022 г., 70,56 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 19.04.2023 г., 46,38 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 8,94 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 19.04.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 04.05.2023 г. до окончателното им заплащане; по отношение на Н. С. Р.а (като наследник на С. М. Р.) – 1/4, а именно: 264,20 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.10.2020 г. до 30.04.2022 г., 23,52 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 19.04.2023 г., 15,46 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 2,98 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 19.04.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 04.05.2023 г. до окончателното им заплащане. Претендира и разноси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответниците Р. С. Р.а – В. (действаща в лично качество и като наследник на починалия в хода на процеса С. М. Р.) и Н. С. Р.а (действаща като наследник на починалия в хода на процеса С. М. Р.) са подали общ отговор на исковата молба, с който оспорват исковете при твърдението, че не са собственици на процесния имот и не са ползвали топлинната енергия, която е доставена до него, поради което оспорват пасивната си легитимация в процеса. Не оспорват общия размер на исковите суми от 1 224,67 лв., поради което молят да не се допускат исканите експертизи. Допълват, че фактури, извлечения от сметки и др. са издавани на името на покойната АН., починала през 2017 г. като неомъжена и без деца, но при жив нейн брат Димитър, роден на 02.10.1942 г., поради което оспорват да са наследници на починалата единствена собственица на имота. Позовават се на представени още с възражението по чл. 414 ГПК документи. С тези съображения отправят искане за отхвърляне на предявените искове. Претендират и разноси.

Третото лице – помагач на страната на ищеца - изразява становище, че в рамките на исковия период услугата дялово разпределение е била законосъобразно извършвана.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковете за цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба между него и ответниците, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за тях е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през исковия период в сградата, в която се намира процесният имот, е извършвана услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът има сключен договор, при което е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение за предоставената услуга в претендирания размер.

С определение от 08.01.2024 г. съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че в рамките на исковия период процесният имот, находящ се на адрес: с аб. №, е бил топлоснабден, както и, че ищецът е доставил до него твърдяното количество топлинна енергия, чиято стойност се равнява на посочената от ищеца сума от 1 056,83 лв. Не се спори още, че от страна на е извършвана услугата дялово разпределение,

чиято стойност се равнява на посочената от ищеца сума от 61,84 лв.

С оглед релевираните с отговора на исковата молба и поддържани в хода на процеса доводи, спорният по делото въпрос касае обстоятелството дали между страните по него е възникнало и съществувало валидно възникнало договорно правоотношение с предмет продажба (доставка) на топлинна енергия по отношение на процесния имот през исковия период. Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период) потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач (страна) по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Именното то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество. В случая, от представения в заверен препис нотариален акт за собственост на жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден имот за мероприятия по ЗТСУ № 17, том XII, нот. дело № 2217/1982 г. (л. 21-22 от делото) се установява, че на 23.09.1982 г. АН. е призната за собственик на апартамент (жилище) № 9, находящ се в жилищна сграда – блок № 69А, вх. А, ет. 3, комплекс „Банишора“, заедно с избено помещение № 1 и 3,800 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, като с оглед данните, удостоверени в представеното удостоверение с изх. № 68-00-1364/09.09.2016 г., издадено от „ГИС София“ ЕООД (л. 23 от делото), според което понастоящем многофамилна жилищна сграда с два хода, отразена с идентификатор 68134.513.362.2 в КККР, находяща се в пространството между, р-н Сердика, има административен адрес:, съдът приема, че описаният в придобивната сделка от 23.09.1982 г. апартамент № 9 е идентичен с процесния такъв. Нещо повече, в този смисъл е и представената молба – декларация за откриване на партида от 10.11.1996 г. (л. 24 от делото), с която АН. е декларирала качеството си на негов собственик пред топлофикационното дружество, отправяйки изрично искане за откриване на партида на нейно име именно по отношение на апартамент със същия административен адрес. На следващо място, видно от представеното удостоверение за наследници с изх. № 2856/04.11.2021 г., издадено от Столична община, р-н „Сердика“ (л. 16-17 от делото), АН. е починала на 02.11.2017 г., за което е съставен Акт за смърт № 0620/02.11.2017 г., като по делото няма данни в периода от осъществяване на придобивната сделка от 23.09.1982 г. до смъртта ѝ на 02.11.2017 г. да са настъпили обстоятелства, довели до промяна в правата върху процесния имот, поради което съдът приема, че същият е бил част от наследствената маса на посоченото лице. Независимо от това обаче, не може да се направи категоричен извод относно наличието на настъпило наследствено правоприемство между ответниците Р. С. Р.а – В. и Н. С. Р.а и починалата собственичка на процесния апартамент № 9, а именно: АН. Това е така, тъй като видно от удостоверението за наследници тя е починала като неомъжена и без деца, оставяйки наследник от трети ред – брат, роден на 02.10.1942 г. По делото не се твърди и не се доказва посоченото лице да е починало, респ. да е налице хипотеза на обявено безвестно отсъствие или смърт по смисъла на чл. 8-19 ЗЛС, или същото да се е отказало от наследството на сестра си, поради което съдът приема, че на основание наследствено правоприемство се явява единствен наследник по закон на починалата АН. – арг. чл. 8, ал. 1 ЗН. Доколкото съгласно цитираната норма братята и сестрите се явяват наследници от трети ред, то наследниците от четвърти ред – сребрени роднини от трета до шеста степен – арг. чл. 8, ал. 4 ЗН, респ. нейните низходящи са изключени от наследяването, тъй като по-близкият по степен ред изключва по-далечния, съответно се изключват всички наследници от този ред. Посоченото обстоятелство изключва възможността ответниците Р.

С. Р.а – В. и Н. С. Р.а, явяващи се наследници от четвърти и пети ред по сребрена линия на наследодателката АН., да придобият на основание наследствено правоприемство права върху притежавания от нея апартамент № 9, респ. да встъпят в договорни отношения с ищеца, при наличието на законен наследник от предходен ред, а именно:, роден на 02.10.1942 г., за който няма данни да е починал.

В съответствие с носената от ищеца доказателствена тежест, той не е ангажирал други доказателства, обуславящи качеството потребител на топлинна енергия по отношение на ответниците Р. С. Р.а – В. и Н. С. Р.а през процесния период, поради което той следва да понесе последиците от недоказването на това правнорелевантно обстоятелство в процеса – арг. чл. 154 ГПК. Недоказването на качеството потребител на топлинна енергия обуславя извод, че посочените лица не се явяват материалноправно легитимирани да отговарят по предявените срещу тях искове за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение, поради което същите са неоснователни и подлежат на отхвърляне само на това основание.

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на иска за обезщетение за забава предполага установяване на наличието на главен дълг; изпадане на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

В случая, с оглед неоснователността на главните искове, неоснователни се явяват и акцесорните претенции за обезщетение за забава в общ размер на 94,08 лв. за периода от 15.09.2021 г. до 19.04.2023 г., както и в размер на 11,92 лв. за периода от 16.07.2020 г. до 19.04.2023 г.

По отговорността за разноските:

Предвид изхода на спора – цялостна неоснователност на предявените искове, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК заявителят - ищец следва да бъде осъден да заплати в полза на ответницата Р. С. Р.а – В. сумата от 400 лв. – адвокатско възнаграждение в производството по ч. гр. дело № 23669/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от 400 лв. – адвокатско възнаграждение в исковото производство, доколкото само тя е била страна по представените 2 броя договори за правна защита и съдействие съответно от 25.03.2023 г. и от 18.08.2023 г. (л. 78-79 от делото), имащи характер на разписки, поради което следва да се приеме, че разходът за тях е сторен единствено от нея. При този изход на спора, сторените от ищеца разноски следва да останат за негова сметка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление:, срещу Р. С. Р.а – В., ЕГН *****, с адрес: установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено съществуването на парични задължения в размер на сумите, както следва: **792,62 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес: с аб. №, за периода от 01.10.2020 г. до 30.04.2022 г.; **70,56 лв.**, представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 19.04.2023 г., **46,38 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., **8,94 лв.**, представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 19.04.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 04.05.2023 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 23669/2023 г. по описа на СРС,

79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 17.05.2023 г., поправена с разпореждане от 15.09.2023 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление:, срещу Н. С. Ра, родена на 24.07.1954 г., с адрес:, установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено съществуването на парични задължения в размер на сумите, както следва: **264,20 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес: ... с аб. №, за периода от 01.10.2020 г. до 30.04.2022 г., **23,52 лв.**, представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 19.04.2023 г., **15,46 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., **2,98 лв.**, представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 19.04.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 04.05.2023 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 23669/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 17.05.2023 г., поправена с разпореждане от 15.09.2023 г.

ОСЪЖДА, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: да заплати на Р. С. Ра – В., ЕГН *****, с адрес: на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **400 лв.**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството по ч. гр. дело № 23669/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **400 лв.**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в исковото производство

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца – „...

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____